

Phẩm 25: SỨ GIẢ CỦA NHÀ VUA ĐI TÌM THÁI TỬ (Phần 1)

Thuở ấy, Quốc sư Bà-la-môn và một đại thần vâng lệnh Đại vương Tịnh Phạn, họ buồn bã tủi khóc rơi lệ, liền bố trí xe ngựa nghiêm chỉnh hoàn bị, với tư cách thừa thế lực oai đức của Đại vương, khởi hành từ thành Ca-tỳ-la, ra khỏi thành tìm dấu tích đuổi theo Bồ-tát, chẳng bao lâu đã đến khu vực Tiên nhân Bạt-già-bà.

Tiên nhân Bạt-già-bà xa xa trông thấy đoàn sứ giả nhà vua lần lần tiến gần lại, Tiên nhân liền đứng dậy bước ra đón tiếp và nói:

–Hân hạnh thay Nhân giả đến đây! Không biết lý do gì quý ngài bỗng nhiên đến khu rừng này? Xin quý ngài vui lòng cho biết, xin mời quý ngài dừng chân giây lát, tạm ngồi trên tấm thảm cỏ này giải khát, rồi tôi sẽ thiết đãi đủ thứ quả ngon nước ngọt tươi mát, các ngài mặc tình thọ dụng.

Hai sứ giả liền đánh lễ dưới chân vị Tiên Bạt-già-bà, đánh lễ rồi lui về ngồi một bên. An tọa xong, Tiên Bạt-già-bà vấn an sức khỏe hai sứ giả nhà vua.

Khi ấy đại thần cất ngang lời nói của Tiên Bạt-già-bà rồi nói:

–Thưa Đại Tiên tôn sư, chúng tôi được Đại vương Tịnh Phạn đồng Cam Giá sai đến đây, tôi là đại thần của nhà vua, còn vị kia là Đại Bà-la-môn Tôn sư của nhà vua. Nhà vua đồng Cam Giá có một Thái tử quý danh là Tất-đạt-đa. Do Thái tử sợ cảnh sinh, già, bệnh, chết, nên bỏ vương cung vào núi chí cầu giải thoát, nghe đồn rằng Thái tử đã đến xứ này. Đó là lý do chúng tôi đến đây.

Tiên Bạt-già-bà nghe hai sứ giả nói như vậy, liền đáp:

–Vị Trượng phu Tối thượng đầy đủ công đức to lớn ấy đã từng đến đây. Sau khi Ngài đến đây hỏi pháp tu tập của tôi, tôi thật sự y theo giáo pháp trình bày cho Ngài nghe. Ngài nghe xong liền nói: “Đây tuy là giáo pháp vượt lên trên thế gian, nhưng sau này vẫn trở lại trong sinh tử, chẳng phải phương pháp rốt ráo.” Ngài chê giáo pháp của tôi, bỏ đi nơi khác để cầu đạo thoát ly sinh tử. Nay Ngài đang hướng về chỗ ở của Tiên A-la-la.

Rồi Tiên nhân nói kệ:

*Tối thượng Trượng phu công đức lớn
Đến ta nghe pháp cho chẳng thật
Chí cầu Niết-bàn quả tối thượng
Bỏ ta hướng đến chỗ A-la.*

Hai sứ giả đại thần và Quốc sư đại Bà-la-môn, sau khi nghe Tiên Bạt-già-bà nói, do họ dốc lòng ân cần kính trọng đối với Đại vương Tịnh Phạn, nên không biết mỗi một, không chút trễ nãi, không kịp ăn quả ngọt uống nước ngon của Tiên nhân thiết đãi, họ y theo lời nói của Bạt-già-bà cùng nhau vội vã ra đi, tìm về hướng Bồ-tát, lần lần chẳng mấy chốc họ đã tìm ra khu rừng Bồ-tát đang ở. Từ xa hai sứ giả trông thấy Bồ-tát đang ngồi trên thảm cỏ dưới cội cây trong khu rừng, Ngài đã cởi bỏ tất cả đồ trang sức quý báu: bảo châu, anh lạc... mà tự thân phóng ra hào quang chiếu sáng rực rỡ tỏa khắp cánh rừng, trông thật trang nghiêm, ví như mặt trời xuất hiện giữa đám mây, chiếu sáng cả trời đất. Sứ giả thấy quang cảnh như vậy, liền bước xuống xe, đi bộ chậm rãi hướng về phía Bồ-tát, đến nơi đánh lễ dưới chân Ngài, rồi đồng xướng lên:

–Cúi xin Thánh tử, Ngài luôn luôn được an lành. Rồi họ đứng nép một bên về phía trước Bồ-tát. Bồ-tát hỏi thăm hai vị sứ giả, Ngài tùy theo mỗi việc khó nhọc đã trải qua

mà tỏ lời an ủi cảm tạ. Sau khi hỏi thăm an ủi rồi, Bồ-tát cho phép hai sứ giả ngồi gần kề bên.

Hai sứ giả an tọa xong, liền thưa Bồ-tát:

–Thưa Thái tử Đại trí, phụ vương Ngài là Đại vương Tịnh Phạn, do quá yêu thương kính mến Thái tử, nên rất buồn rầu khổ não. Vì sao như vậy? Vì ngày Bồ-tát bỏ vương cung xuất gia, Đại vương nghe tin ấy đang đứng bỗng nhiên ngã xỉu xuống đất, hồn xiêu phách lạc hoàn toàn bất tỉnh, quần thần dùng nước rưới lên mình Ngài hồi lâu mới tỉnh, sau khi hồi phục tinh thần Đại vương quá ư thương nhớ Thái tử, nước mắt tuôn trào rửa cả mặt. Do tình trạng như vậy, ngày nay Đại vương ra lệnh hai chúng tôi đi tìm Thánh tử, cúi xin Thánh tử chánh tâm lắng nghe sắc lệnh của Đại vương ban ra thế này:

“Trẫm cũng biết rằng tâm Thánh tử ưa thích chánh pháp, cũng biết Thánh tử không thích vương cung, quyết định xuất gia cầu vô thượng đạo. Việc ấy tuy đúng, nhưng nay chẳng phải là lúc Thánh tử vào rừng. Trẫm thấy Thái tử vào rừng không đúng lúc, do đó Trẫm hết sức ưu sầu đau khổ, toàn thân bị phiền muộn đốt cháy giống như lửa hồng phừng phực thiêu cả cánh rừng bát ngát. Nay Thái tử nên từ bỏ ý ấy đi, trở về sống nơi vương cung với Trẫm. Thái tử tạm thời xả bỏ tâm ái pháp, nhận lấy tấm lòng quý trọng của cha. Nếu được như vậy là pháp hạnh của Thái tử. Còn con không về gặp mặt cha, thì nỗi đau của cha lại càng thêm mãnh liệt. Ví như dòng nước đại hà chảy suốt quanh năm, tình cờ trong nhất thời hai bờ sông bị vỡ, làm cho dòng nước tự nhiên gián đoạn; lại như trận cuồng phong thổi tan đám mây lớn; ví như khí trời oi bức thiêu hủy đồng cỏ khô; ví như tháng trời đại hạn làm khô cạn các dòng sông; ví như trận mưa đá làm gãy đổ lúa mạ mùa xuân.

“Này đứa con yêu quý, tâm cha ngày nay cũng vậy! Do vì mơ tưởng thương nhớ đến con, tâm cha quá đau khổ như bị nước sôi, như lửa thiêu đốt làm ruột gan tan nát. Do vậy con phải hồi tâm trở lại vương cung nhận lãnh ngôi vua trị vì thiên hạ. Còn nếu con muốn để lại đời sau lời bình phẩm, thì tùy ý con vào rừng cầu pháp.”

